

РЕШЕНИЕ

№ 1457

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 16-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Н. Славчев

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разгледа докладваното от Петър Н. Славчев Административно
наказателно дело № 20231110207341 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 59 и следващите от ЗАНН по жалба, подадена от Б. Г. Е., чрез процесуален представител, срещу Наказателно постановление № СОА23-РД11-301 от дата 28.03.2023г. на заместник- кмет на Столична община, с което на основание чл. 22, ал. 5 от Закона за местното самоуправление и местна администрация (ЗМСМА), във вр. с чл. 178д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 200 (двеста) лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Оспорва се извършването на твърдяното нарушение и отразените в акта за установяване на административно нарушение, респ. наказателното постановление факти. Посочва се, че управляваният от жалбоподателя автомобил е бил паркиран на конкретния адрес между дървета, а не на място, предназначено за паркиране за лица с трайни увреждания, което обстоятелство не е описано в двата юрисдикционни акта. В близост до автомобила е имало знак Д21, но категорично е липсвала

маркировка върху пътното платно и тротоара, което създавало неяснота кое точно място или места са предназначени за паркиране на хора с трайни увреждания. Счита, че надлежното обособяване на паркомястото като такова, което следва да бъде ползвано от инвалиди, изисквало задължителното поставяне на пътен знак Д21 и в допълнение към него съответната пътна маркировка с международния символ на достъпност, като последната в конкретния случай била неясен остатък от контурите на изобразена инвалидна количка. Подчертава, че картата за инвалид съдържала всички законови реквизити, идентични с тези на оригиналния стикер, който е бил изгубен, и е била поставена съобразно изискванията на закона. Намира, че било неясно какво нарушение се твърди да е извършено – първоначална липса на поставена карта за инвалид, поставената карта не била на лицето, превозвано или возещо се в автомобила, или че самата карта била неистинска. Като самостоятелно основание за отмяна преценява неотчетените от страна на административнонаказващия орган смекчаващи вината обстоятелства във връзка с приложението на чл. 28 от ЗАНН – че жалбоподателят е транспортирал лице, притежаващо стикер за инвалид – неговата майка, както и че на предното стъкло е бил поставен стикер за инвалид точно на това лице. Моли за присъждане на направените в производството деловодни разноски.

Жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител.

В съдебно заседание въззиваемата страна – заместник-кмет на СО, се представлява. Моли наказателното постановление да се потвърди като правилно и законосъобразно. Счита за недоказани твърденията, посочени в жалбата, че лицето, притежаващо право за паркиране на инвалидно място, е присъствало в конкретния момент и място, както и че от представения снимков материал безспорно се установява, че процесният автомобил е бил паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, с поставен пътен знак за организация на движението. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на насрещната страна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, **Съдът прие за установено следното от фактическа страна:**

На 28.02.2023г. в 11:30 часа, в гр. София, на ул. „Любен Каравелов“ №49, бил паркирак лек автомобил „Фолксваген Шаран“, с рег. № А ..., собственост на Б. Г. Е., на място, определено с пътен знак Д21 и допълнителни табели Т17 и Т18.1 за паркиране на моторни превозни средства, превозващи хора с трайни увреждания, но без положена пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата с международния символ за достъпност. На предното стъкло на автомобила била поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания с №00048 (пожизнена – ксерокопие) на името на Ценка Е.а. Изложените обстоятелства са установени от контролър при „Център за градска мобилност“ ЕАД – гр. София и отразени в констативен протокол. Автомобилът бил репатриран на специализиран наказателен паркинг „Подуяне“, като при получаване на въпросното МПС правоимащото лице Ценка Е.а не е присъствала.

За констатираното, при условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, от инспектор КП при „Център за градска мобилност“ ЕАД – гр. София на Б. Г. Е. е съставен акт за установяване на нарушение серия А, бл. № 003447 от дата 28.02.2023г. за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Актът е съставен в присъствие на жалбоподателя и му е връчен на същия ден, при което е възразено срещу твърдяното нарушение на основание наличието на оригинално заверен стикер за инвалидност. В законоустановения срок срещу съставения акт за установяване на административно нарушение не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така установените в акта за установяване на административно нарушение факти и обстоятелства и след извършена проверка в община Бургас, от която се установило, че оригиналната карта била обявена за изгубена, от заместник- кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“ било издадено наказателно постановление № СОА23-РД11-301 от дата 28.03.2023г., с което на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА, във вр. с чл. 178д от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание за нарушение на чл. 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от показанията на свидетелите С. М. Н. и А. С. Г., както и от събраните по делото писмени доказателства: акт за установяване на административно

нарушение серия А, бл. № 003447 от дата 28.02.2023г.; заповед № СОА22-РД09-3069/13.12.2022г. на кмета на СО; констативен протокол от дата 28.02.2023г.; заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022г. на кмета на СО; заповед № РД-09-108/30.09.2022г. на изпълнителния директор на „ЦГМ“ ЕАД; трудов договор № РД-12-1П-90/15.10.2018г.; длъжностна характеристика за длъжността „инспектор, контрол паркиране“; 4 броя снимки, протокол за доброволно предаване; писмо от ОП „Транспорт“ – гр. Бургас с изх. № 1100-/1/08.11.2023г. с приложение; писмо с изх. № СОА23-ДИ11-3069/5/ с приложена схема на организация на движението.

С показанията си актосъставителят А. С. Г. пресъздава пряко възприетите от него факти и обстоятелства, а именно, че при репатриране на процесния автомобил на наказателния паркинг, същият е бил без оригинална инвалидна карта. Информативни за мястото на паркиране на посоченото ППС са показанията на св. С. М. Н., инспектор контрол паркиране при „ЦГМ“ ЕАД, гр. София, съставил констативния протокол и разпоредил принудително преместване на автомобила, който посочва, че проверката на мястото на репатриране не е извършена от него, а от екип на място, който изготвя изображения през таблетна система в реално време. В конкретния случай от снимките е възприет поставен знак за паркиране на хора с увреждания. Съдът кредитира с доверие показанията на посочените свидетели, тъй като същите са обективни, логични и кореспондират с приложените по делото писмени доказателства.

Според констативен протокол от 28.02.2023г., съставен от инспектор контрол паркиране при „ЦГМ“ ЕАД, гр. София, на същата дата в 11:30 часа лек автомобил „Фолксваген Шаран“, с рег. № А ... е бил паркиран на ул. „Любен Каравелов“ № 49 в посока към ул. „Женева“. Съгласно протокола е разпоредено принудително преместване на автомобила, поради поставено ксерокопие на карта за паркиране на лице с увреждания в нарушение на чл. 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП.

От приложената схема на организация на движението и паркирането на ул. „Любен Каравелов“ № 49 се установява, че е налице 1 брой място, определено за паркиране за хора с трайни увреждания, за което са надлежно поставени пътен знак Д21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както и допълнителни знаци – табели Т17

(брой места,) и Т18.1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС).

Кореспондиращи с обсъдената схема и свидетелски показания са и приложените снимкови изображения на заснетото нарушение, видно от които МПС с рег. № А ... на конкретната дата е било паркирано на място, обозначено по съответния ред с пътен знак Д21 и указателна табела за едно място, предназначено за паркиране на лица с увреждания. На предното стъкло на автомобила е поставено копие на карта №00048 с пожизнена валидност на правоимащото лице. Посочената карта е предадена с протокол за доброволно предаване на 28.02.2023г., като при получаване на автомобила от СП „Подуяне“ правоимащото лице не е присъствало. Видно от изготвените цветни снимки, мястото, на което е бил паркиран автомобила, не е било обозначено с пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата с международния символ за достъпност.

Съгласно писмо от ОП „Транспорт“ – гр. Бургас с изх. № 100-/1/08.11.2023г. и приложеното към него искане, на 02.03.2023г. – дата след установяване на нарушението, е постъпило искане от правоимащото лице Ценка Радева Е.а, за издаване на нова карта, с аргумент, че карта № 00048 е изгубена.

При установеното от фактическа страна съдът намери от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице – процесуален представител на наказания жалбоподател в срока за обжалване на обжалваем акт, поради което разглеждането ѝ е допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу жалбоподателя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на акт за установяване на административно нарушение, който е съставен от компетентен орган – инспектор КП при „Център за градска мобилност“ ЕАД – гр. София, в рамките на материалната, териториална и персонална компетентност на последния, съгласно законовата делегация на чл. 167, ал.2, вр. чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, оправомощен със заповед № РД-09-

108/30.09.2022г. на изпълнителния директор на „ЦГМ“ ЕАД.

Със Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022г. на кмета на СО е възложена компетентност на административно наказващия орган заместник-кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, според законовата делегация на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП.

При съставяне на АУАН и издаване на обжалваното наказателно постановление е спазена предвидената от закона писмена форма, както и сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН.

Актът за установяване на нарушение е изготвен при условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, която норма гласи, че когато нарушението е установено въз основа на официални документи, актът може да се състави и в отсъствие на свидетели. В случая официалният документ се явява констативен протокол, в който конкретно е отразено обстоятелството, че за паркиране на процесния автомобил на място, определено за паркиране на МПС, превозващи хора с трайни увреждания, е използвано ксерокопие на карта. Актът е съставен в присъствие на жалбоподателя и му е връчен на същия ден, при което е възразено срещу твърдяното нарушение на основание наличието на оригинално заверен стикер за инвалидност. В законоустановения срок срещу съставения АУАН не са постъпили писмени възражения.

Съдът не намира нарушения на процедурата по съставяне и връчване на акта за установяване на нарушение.

С АУАН на жалбоподателя е повдигнато обвинение за нарушение на разпоредбата на 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП, съгласно която паркирането е забранено, освен в посочените в ал. 1 случаи, и на места, определени за хора с трайни увреждания. По аргумент на противното, нарушение ще бъде извършено само когато друго лице, което не страда от трайни увреждания, паркира на обособено такова място.

Съдът намира, че от отразеното в констативния протокол от 28.02.2023г., протокол за доброволно предаване, изображенията и показанията на свидетелите С. М. Н. и А. С. Г. се установи по несъмнен начин, че неустановено по делото лице е паркирало пътното превозно средство на посоченото място, определено само посредством посочените пътни знаци за хора с трайни увреждания. Видно от приложените по делото доказателства процесното паркомясто е било обозначено с пътен знак Д21

(„Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както и пътни знаци Т 17 (брой места, в конкретния случай едно) и Т18.1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС) в съответствие с Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с Наредба за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО). Не е изпълнено изискването на чл. 25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания да се обозначават не само с пътен знак Д 21, но и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата с международния символ за достъпност. Използваният съюз „и“ означава кумулативно изискване както за пътен знак, така и за пътна маркировка.

След като изискванията на правната норма на чл. 25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, която разпоредба запълва хипотезата и конкретизира бланкетната норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, не са налице, то няма как да се приеме, че мястото на което е установено нарушението, може да се квалифицира като място, определено за хора с увреждания и съгласно сочената за нарушена разпоредба на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Посоченото налага извод за нарушение на материалния закон относно съставомерността на вмененото във вина на жалбоподателя административно нарушение

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция на чл. 63д, ал.4, във вр. с ал.1 от ЗАНН с оглед защитата от адвокат, въззиваемата страна следва да поеме разноски за процесуалното представителство на жалбоподателя. Такива се доказват направени в размер на 300 лв., съобразно приложения по делото договор за правна защита и съдействие и не надвишават минималните допустими размери според чл. 18, ал. 2, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

При този изход на делото искането за заплащане на разноски за

заплащане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователно.

Воден от горното на основание чл. 63, ал. 2, т. 1, във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СОА23-РД11-301 от дата 28.03.2023г. на заместник-кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на Б. Г. Е. на основание чл. 178д от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200, 00 /двеста/ лева за извършено нарушение на 98, ал. 2, т.4 от ЗДвП.

ОТХВЪРЛЯ искането за заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. Г. Е. сумата от 300 /триста/ лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Административен съд София-град с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от съобщението на страните по реда на АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____